

דוא"ל - info@ohrshalom.net

כתובתנו באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net>

יציאת שבת / שעון קיץ
חברון י-ם ת"א ב"ש
20:18 20:21 20:19 20:18

פרשת במדבר

כניסת שבת / שעון קיץ
חברון י-ם ת"א ב"ש
19:01 19:16 19:17 19:15

הרב נתן חזקיה בן חיה זצ"ל
אברהם בו חיים ז"ל

שרה בת חיים ז"ל
לולה בת זלמו ניסים ז"ל

העלון מוקדש לרפואת

העלון מוקדש לרפואת נעמי
בת שולמית

העלון מוקדש לרפואת משה
ישראל בו שולמית עדינה

העלון מוקדש
לברכת זש"ק למרת
שירית בת גילה

העלון מוקדש
לרפואת יעל בת רבקה

העלון מוקדש לרפואה
והצלחה לחן בת יעל

העלון מוקדש לברכת זש"ק
למרת אליז שולמית בת חוה

העלון מוקדש לברכת זש"ק
למרת מלכה בת לאה

מינה יהודית בת חביבה צורטל
ליבה ובתה שנולדה לה במז"ט

השיעור השבועי בפ"ש
מתקיים בכל יום
חמישי בשעה 21:30
בבית משפחת צחור 404/21
טלפון - 029964160
הצבור מוזמן

שנה שנייה גיליון מספר - 90 כ"ט אייר תשס"ו

מארכת הפרשה - מעלת התפלה בצבור ומתן צדקה

"שאו, את-ראש כל-עדת בני-ישראל, למשפחתם, לבית אבתם--במספר שמות, כל-זכר לגלגלתם" (במדבר א) פירש"י [שם] "ע"י שקלים בקע לגלגלת". והנה זה מובן מכוח האיסור למנות את בני ישראל, אלא רק באמצעות שקלים.

ואמר האדמו"ר זצ"ל העניין מקורו בפסוק "והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר.. [הושע ב]. וידועה קושיית רז"ל [יומא דף כ"ב] על סתירת הכתובים : "אמר רבי אלעזר כל המונה את ישראל עובר בלאו שנאמר (הושע ב) והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד, רב נחמן בר יצחק אמר עובר בשני לאוין שנאמר לא ימד ולא יספר.

אמר רבי שמואל בר נחמני ר' יונתן רמי כתיב והיה מספר בני ישראל כחול הים וכתיב אשר לא ימד ולא יספר לא קשיא כאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום כאן בזמן שאין עושין רצונו של מקום. רבי אמר משום אבא יוסי בן דוסתאי לא קשיא כאן בידי אדם כאן בידי שמים.

ונראה ליישב על פי הנאמר בזה"ק [פר' ויחי דף רל"ד] על הפסוק "פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם" שהקב"ה פונה ומעיין בתפלת היחיד אם ראוי הוא שתתקבל תפלתו, זה "פנה אל תפלת הערער", אבל תפלת הצבור אינה חוזרת ריקם, זה "ולא בזה את תפלתם".

ומכאן נבין מדוע אין למנות את ישראל מפני שבשעת המנין נעשה כל אחד פרטי, וכשהאדם אינו כולל את עצמו עם הכלל, הרי משגיחים עליו ועל מעשיו, בבחינת "פנה אל תפלת הערער" לכן צריך האדם הפרטי רחמים וחסדים יותר מהרגיל.

וכך הוא בעניין תפלה ממש אם מתפלל הוא ביחיד משגיחים על מעשיו ותפלתו אם ראוי הוא שתתקבל תפלתו, אך כשאין ביכולתו להתפלל בצבור, אין עצה אחרת אלא ליתן צדקה קודם התפלה ואז ע"י שתומך נפש העני נקשר נפש העני בנפשו ונכלל בו נפש בנפש, וממילא יוצא הוא מהפרט אל הכלל, והוא שאמרו רז"ל [ב"ב דף י'] "ר"א יהיב פרוטה לעני והדר מצלי, שנאמר [תהילים י"ז] "ואני בצדק אחזה פניך".

משום שידוע שצדיק וצדק הם חטיבה אחת, לכן בשעת הפרט הגם שהחצי שקלים לא היו צדקה לעניים רק לגבוה, לנדבות המשכן אעפ"כ היות שע"י מחצית השקל התחבר כל אחד מישראל לשורשו לא היה נחשב כאדם בפני עצמו.

והנה, כל שכן, אם מתפלל אדם בצבור ונותן צדקה לפני התפלה תפלתו מקובלת יותר, והוא שאמר הפסוק [הושע שם] "והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר" היינו, שגם בשעה שיבואו לבחינת מספר - פרט, אעפ"כ יהיו מחוברים לשורש, כמו חול הים שמחובר ודבוק לים. [ודפח"ח]

למרות קדושת קדש הקדשים, כאשר שומעים את החצוצרות, מזיזים את הכל. מה קורה כשמזיזים את הכל? המקום שהיה קדש הקדשים הפסיק להיות קדש הקדשים, ועכשיו הוא מקום שכולם דורכים עליו, האנשים והנשים, הזבים והזבות, הנידות והיולדות, כולם עוברים במקום שהיה קדש הקדשים ודורסים בו. מעבר לכך, במקדש היה את ארון הברית במקום מוצנע, סגור במסך, על מנת שיהגו בו כבוד ולא כל אחד יוכל לראות אותו. אנחנו יודעים שזו בעיה להסתכל על ארון הברית, כמו שרואים בספור של אנשי בית שמש שהסתכלו בארון ופרצה מגיפה גדולה בעם, כיוון שהם הביטו ולא הסתכלו בדרך ארץ. במשכן, לעומת זאת, כאשר צריכים לקחת את ארון הברית, לוקחים אותו על הכתפיים והולכים. את מזבח הקטרת, שמזים על קרנותיו אחת בשנה, לוקחים ארבעה לווים גדולים וחזקים, וכך גם את המנורה וכל שאר כלי המקדש.

לפני עשר דקות, ארון הברית היה דבר שאסור לי להחזיק אותו, אסור לי לנגוע במוט, ואפילו אסור לי להביט בו שלא בדרך כבוד. עכשיו, אני לוקח אותו על המוט, והולך. קודם זה היה משכן, מקדש ה', מקום ששכינה שורה בו, ועכשיו - לוקחים אותו בכתפיים ועל עגלות. בפרק "הזורק" (שבת צ"ח, א') מדברים על כך, שהיו לוקחים את קרשי המשכן וזורקים אותם מעגלה לעגלה, או מושיטים אותם מעגלה לעגלה. עומדים שם הלוויים ומוציאים את הקרשים, כמו שמפרקים כל בנין אחר.

איך אדם עובר מהשלב בו הכל מקודש, לשלב בו צריכים לסחוב את הקדש? למעשה, בפרשייה זו יש לנו מין הגדרה כללית: לא כל אחד מסוגל לעמוד בכך, שמה שהיה קודש בטל מקדושתו, שדבר שאי אפשר היה לראותו, אי אפשר היה לנגוע בו או להתייחס אליו, הופך כעת להיות דבר שיד הלוויים ממשמשת בו. יש פה מעבר משלב לשלב, ושלב המעבר הוא בכך שכלי הקדש לא הולכים גלויים אלא מכוסים. רק לאחר ששמים את המכסים על כלי הקדש, הלוויים ניגשים לשאת את הכלים. אם הלווי יראה שהכהן ניגש, ולוקח את חבילות הבד, וכורך בהן את הכלים, זה יצור אצלו קושי.

הקושי בא בנקודת המעבר, ולכן אומר הכתוב ש"לא יבואו לראות כבלע את הקדש ומתו". נקודת המעבר הזו, לראות כבלע את הקדש, זו נקודה מסוכנת. לכן, יש אנשים מיוחדים, כוהנים, שהם משרתי ה' ממש, ולא משרתי משרתים, שהם נכנסים בפנים, ורק להם יש הכוח והרשות לבא ו"לבלע" את הקדש, לאנשים אחרים אין את הכוח לעשות את זה. וכאמור, לא רק שלאנשים אחרים אין רשות לראות כבלע את הקדש, אלא יש בזה סכנת נפשות.

יוצא, שיש חלוקה, שצריך להביא אותה בחשבון גם בענייני לימוד. נראה שיש דרגות, יש מי שיכול לשאול קושיא ממין אחד, ואחר שיכול לשאול שאלה יותר פנימית. לפעמים, אפשר לומר לאדם מסוים: תראה רבי יהודי, אתה באמת לוי, אתה צורבא מרבנן, או צורבא דצורבא דרבנן, אבל שאלות כאלה אל תשאל, מפני שאתה לא תעמוד בפירוק הקדש והרכבתו לאחר מכן.

ניתן לומר, שיש דברים שאני דורש אפילו מילד, שיושב ולומד, אני צריך לומר לו: תשאל שאלות וקושיות, מפני שאני רוצה שהוא יבין. אולם, החלוקה היא בסוג השאלות, יש כאלה שיכולים לשאול רק שאלה פשוטה מאוד, וצריך להסביר להם הסבר פשוט מאד, ויותר מזה "אל תגעו במשיח", ויש מי שיכול לשבת ולפרק עניין יותר פנימי. אין בעיה וקושי שבן ישראל לא יכול לגשת פנימה ולפרק ולשבור, אלא שהוא לא יכול להקים מחדש את המשכן. וזו הסכנה. יכול להיות שמי ששבר את המשכן יוכל להקים אותו מחדש, אבל לא בתורת משכן.

להבדיל בכמה וכמה הבדלות המבדילות, בשביל שגוי יבטל עבודה זרה, מספיק שהוא ירק בפניה, יזרוק בה דבר, או יקטע לה אצבע. כלומר, אחרי שהגוי ירק בעבודה זרה שלו, אחרי שהוא שבר לה חתיכה, הוא לעולם לא יחזור אליה.

לימוד חשוב בנושא זה לומדים מהפסוק "עם תמים תיתמם ועם עיקש תתפתל" (תהילים י"ח, כ"ו-כ"ז). בן אדם יכול להיות מצד אחד תמים, ומצד אחר פתלתול. אדם רואה את כל הקושיות ואת כל הפרכות ואת כל הסתירות, ואחרי זה הוא יכול להתייחס לעניין באימה וביראה ברתת ובזיע, זוהי מדרגה לא קלה.

מי יכול להיכנס אל הקודש פנימה? רק אלה שאין להם סכנה. למה לבני אהרן אין סכנה? למה הם יכולים לראות כבלע את הקודש? איך הם מבלעים את הקדש בכל פעם? מפני שזו המהות של אהרן, שאהרן יכול לשאת את העניין הזה. אהרן יכול להיות במדרגה כזאת, שאחרי השבירה הוא יכול להיות שלם.

מאורות הסיפור הגסידי

חסידיים מספרים שפעם אחת נתבקש היהודי הקדוש, ר' יעקב יצחק מפשיסחה, לבחון בגמרא את הנער חנוך, שהיה אז בן שלוש-עשרה ולימים נודע בתור הרבי חנוך הניך מאלכסנדר. הנער נאלץ לעיין בדברי הגמרא במשך שעה, עד שידע לפרשם. אחר-כך נתן הצדיק את ידו על לחייו של הנער ואמר: "כשהייתי בן שלוש-עשרה נתחווירו לפני ברגע אחד מאמרים קשים ביותר, וכשהייתי בן שמונה-עשרה נחשבתי לגדול בתורה. יחד עם זאת, הכרתי שבלימוד בלבד אין אדם יכול להגיע לידי שלמות. הבנתי מה שמסופר על אברהם אבינו, שחקר את השמש, את הירח ואת הכוכבים, ולא מצא בשום מקום את האלוקים, ורק מתוך זה שלא מצא נתגלה אליו ה'. בדעה זו התהלכתי שלושה חדשים. אחר-כך חקרתי זמן רב, עד שגם אני הגעתי אל האמת מתוך שלא מצאתי."

מאורות מנהגי רבאנין – סדר הגפה [המשק]

- א. נוסח קדיש דרבנן, על ישראל ועל רבנן וכו', ועל כל מאן דעסקין באורייתא קדישתא וכו', יהא לנא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמין וחיין אריכין ומזונא רויחא וסייעתא דשמיא ופורקנא מן קדם אבוהון דבשמיא וארעא וכו'.
- ב. אמרו כל פסוקי דזמרה בעמידה, כל פרק סיימו בקול רם, ואח"כ היה מסיים הש"ץ.
- ג. היו מסיימים הללויה הללויה.
- ד. בסיום ישתבח אמרו מלך יחיד אל חי העולמים, אמן.
- ה. לא כרעו בברכו.
- ו. בסיום ברוך שאמר, ישתבח, ובורא נפשות רבות, אמרו "חי" בניקוד פתח.
- ז. אמרו: תתברך וכו', יחד בקול ומברכין ומשבחין וכו', הכל בנון סופי.
- ח. קדושה כולם כאחד, המילה "קדושה" אמרו במלאפום ולא בניקוד חולם.
- ט. בברכת יוצר אור, אמרו המחדש בטובו, לא אמרו והתקין מאורות ואור חדש, ובר"ה וביוה"כ אמרו אור חדש.
- י. בברכת אהבת עולם לא אמרו "הגבור" ואמרו אל יטשונו נצח, ולא אמרו יעזבנו.
- יא. אמרו מהר והבא עלינו חיים ברכה ושלוה.
- יב. אמרו מארבע כנפות הארץ, ואמרו, והוא יוליכנו קוממיות לארצנו.
- יג. אחר ברכה שנייה של ק"ש, הבוחר בעמו ישראל באהבה, אמרו הקהל אמן.
- יד. גם צור ישראל סיים החזן בקול רם טענו הקהל אמן.
- טו. על הראשונים וכו' סיימו: אין אלהים זולתך.
- טז. בברכת אמת ויציב אמרו, אמת אשרי איש וכו' אמת ממצרים..
- יז. לא אמרו "ונאמר" בנוסח צור ישראל.
- יח. היו מקפידים שלא להתנועע בתפלה, אל ימין ואל שמאל אלא לפנייהם ולאחוריהם.

השיעור השבועי

השיעור השבועי בפ"ש מתקיים בכל יום
חמישי בשעה 21:30
בבית משפחת צחור 404/21
טלפון – 029964160
הגבור מולאן